

1

Op een heldere, warme middag, ongewoon warm voor begin december, kwam Brandon Trescott uit de Chatham Bars Inn op Cape Cod en stapte hij in een taxi. Na een hinderlijk stel veroordelingen wegens rijden onder invloed was hij de komende drieëndertig maanden onbevoegd om een motorvoertuig te besturen in de staat Massachusetts, en dus nam Brandon altijd een taxi. Brandon was een schatrijk jochie van vijftwintig, met een moeder die lid van het hooggerechtshof was en een vader die een plaatselijk mediaconcern bezat, en hij was geen doorsnee rijk klootzakje. Hij werkte daar dag en nacht aan. Toen zijn rijbewijs eindelijk werd ingetrokken, was het al de vierde keer dat hij met drank op achter het stuur was betrapt. De eerste twee keer had een advocaat het delict kunnen terugbrengen tot roekeloos rijden, de derde keer had Brandon een ernstige waarschuwing gekregen, maar bij de vierde keer was er iemand gewond geraakt, en dat was niet Brandon zelf, want die had geen schrammetje opgelopen.

Deze wintermiddag, met een temperatuur van net onder de vijf graden, droeg Brandon een capuchontrui die voor ongeveer negenhonderd dollar over de toonbank ging. Verder had hij een wit zijden T-shirt aan, waarvan de hals omlaag werd

getrokken door een zonnebril van zeshonderd dollar. In zijn wijde korte broek zaten kleine scheurtjes, met de hartelijke dank aan het Indonesische kind van negen dat die scheurtjes voor een hongerloontje had gemaakt. Hij droeg teenslippers in december en had een nonchalante bos blond haar, dat de aandoenlijke gewoonte had om hulpeloos over zijn ogen te vallen.

Nadat hij op een avond in de Crown Royal het weer stevig op een zuipen had gezet, was hij op de terugweg uit Foxwoods over de kop geslagen met zijn Dodge Viper. Zijn vriendin had naast hem gezeten. Ze was maar twee weken zijn vriendin geweest, maar het was onwaarschijnlijk dat ze ooit nog iemands vriendin zou zijn. Ze heette Ashton Mayles, en vanaf het moment dat de bovenkant van de auto tegen de bovenkant van haar schedel klapte, verkeerde ze in een vegetatieve staat. Een van de laatste dingen die ze had gedaan toen ze nog over haar armen en benen kon beschikken, was dat ze op het parkeerterrein van het casino had geprobeerd Brandons sleutels af te pakken. Volgens getuigen had Brandon haar bezorgdheid beloond door een brandende sigaret naar haar te gooien.

Waarschijnlijk leidde dit tot het eerste echte conflict dat Brandon ooit meemaakte. Ashtons ouders, niet rijk maar met politieke connecties, stelden alles in het werk om Brandon voor zijn fouten te laten boeten. Vandaar de vervolging wegens rijden onder invloed en het roekeloos in gevaar brengen van anderen. Gedurende de hele gerechtelijke procedure was Brandon geschokt en moreel verontwaardigd geweest. Hoe kon iemand verwachten dat hij persoonlijk verantwoordelijk was voor zijn daden? Uiteindelijk werd hij veroordeeld tot vier maanden huisarrest. In een heel mooi huis.

In het daaropvolgende civiele proces bleek dat het rijkelui-kind helemaal niet rijk was. Hij had geen auto, geen huis. Voor zover iemand kon nagaan, bezat hij niet eens een iPod. Er stond niets op zijn naam. Ooit hadden er dingen op zijn naam gestaan, maar toevallig had hij één dag voor het on-

geluk alles naar zijn ouders overgeschreven. Dat van die ene dag vond iedereen al te toevallig, maar niemand kon iets bewijzen. Toen de jury in het civiele proces een schadevergoeding van zevenenhalf miljoen aan de familie Mayles toekende, liet Brandon Trescott zijn lege zakken zien en haalde hij zijn schouders op.

Ik had een lijst van alle dingen die Brandon eens had bezeten en waarvan het hem nu door de rechter verboden was ze te gebruiken. Als hij ze gebruikte, had de rechter bepaald, werd ervan uitgegaan dat ze zijn eigendom waren. De Trescotts maakten bezwaar tegen de definitie van 'eigendom' die de rechter hanteerde, maar de pers maakte gehakt van ze en de publieke verontwaardiging was luid genoeg om schepen in nachtelijke mist aan de grond te laten lopen. Uiteindelijk gaven ze zich gewonnen.

De volgende dag lieten Layton en Susan Trescott al blijken dat ze lak hadden aan de familie Mayles en de verontwaardiging van het plebs. Ze kochten een flat voor hun zoon in Harwich Port, want de advocaten van de Mayles' hadden geen toekomstige acquisities en bezittingen in hun eis opgenomen. En daarom volgde ik Brandon nu aan het begin van een decembermiddag naar Harwich Port.

De flat rook naar schimmel, verschaald bier en etensresten die op aangekoekte borden in de gootsteen lagen te rotten. Ik wist dat, want ik was er twee keer binnen geweest om afluisterapparaatjes aan te brengen, alle wachtwoorden van zijn computer te kopiëren en het gewoonlijke stiekeme snuffelwerk te doen waarvoor mijn cliënten me forse honoraria betaalden, terwijl ze deden alsof ze helemaal niet wisten wat kerels als ik doen. Ik had de weinige papieren doorgenomen die ik kon vinden en geen bankrekeningen gevonden waar we niets van wisten, geen effectenportefeuilles die niet waren aangemeld. Ik hackte zijn computer en vond daarin ook niets nuttigs, alleen maar egoïstische tirades tegen ex-corpsvriendjes en erbarmelijke, nooit verstuurde brieven aan kranten, boordevol spel-

fouten. Hij bezocht veel pornosites en veel gamingsites en las alles wat over hem werd geschreven.

Zodra hij uit de taxi was gestapt, haalde ik mijn digitale recorder uit mijn dashboardkastje. Toen ik bij hem had ingebroken en zijn computer had gehackt, had ik een audiozendertje ter grootte van een korrel zeezout onder zijn media-apparaatuur en ook nog een in zijn slaapkamer achtergelaten. Ik hoorde nu dat hij zacht kreunend zijn kleren uittrok om onder de douche te gaan, en daarna hoorde ik de geluiden van het douchen en afdrogen. Hij trok schone kleren aan, schonk zich iets te drinken in, zette zijn flatscreen-tv aan, stemde hem af op een deprimerend realityprogramma over domme mensen en ging er eens lekker voor zitten op de bank.

Ik sloeg een paar keer op mijn wangen om wakker te blijven en bladerde de krant door die ik naast me in de auto had liggen. Er werden weer hoge werkloosheidscijfers voorspeld. In Randolph had een hond zijn bazen gered, al had hij net een heupoperatie achter de rug en zaten zijn achterpoten aan een hondenrolstoel vast. Onze plaatselijke Russische maffiabaas moest terechtstaan voor rijden onder invloed nadat hij met zijn Porsche bij hoog tij op Tinean Beach was gestrand. De Bruins hadden gewonnen in een sport waar ik slaap van kreeg als ik ernaar keek, en een derde honkman in de Major League met een nek van tachtig centimeter had met hevige verontwaardiging op beschuldigingen van steroïdengebruik gereageerd.

Brandons mobieltje ging. Hij praatte met iemand die hij 'maatje' noemde, al kwam het eruit als 'mootje'. Ze praatten over *World of Warcraft* en *Fallout 4* op de ps2, over Lil Wayne en T.I., en over een meisje dat ze uit de sportschool kenden en dat op haar Facebookpagina vertelde dat ze veel extra training deed met haar Wii Fit, terwijl ze toch tegenover een park woonde, en ik keek uit het raampje van mijn auto en voelde me oud. Dat gevoel had ik de laatste tijd vaak, maar ik werd er niet somber van. Als twintigjarigen tegenwoordig op die

manier hun tijd doorbrachten, dan was het ze gegund. En dertigjarigen ook. Ik liet mijn rugleuning naar achteren zakken en deed mijn ogen dicht. Na een tijdje namen Brandon en zijn mootje afscheid met:

‘Dus, oké, mootje, de ballen.’

‘Jij ook de ballen, mootje, jij ook de ballen.’

‘Hé, mootje.’

‘Wat?’

‘Niks. Vergeten. Rotte shit.’

‘Wat?’

‘Vergeten.’

‘Ja.’

‘Oké.’

‘Oké.’

En ze hingen op.

Ik zocht naar redenen om geen kogel door mijn kop te jagen. Ik vond er meteen twintig of dertig, maar ik wist nog steeds niet of ik nog meer gesprekken van Brandon en zijn ‘mootjes’ kon aanhoren.

Dominique was een heel ander geval. Dominique was een duur hoertje dat tien dagen geleden via Facebook in Brandons leven was gekomen. Die eerste avond hadden ze twee uur lang sms’jes naar elkaar gestuurd. Daarna hadden ze drie keer geskyped. Dominique had al haar kleren aangehouden, maar ze had ook levendig beschreven wat er zou gebeuren als ze (a) ooit zo goed zou willen zijn met hem naar bed te gaan en (b) hij met het aanzienlijke geldbedrag op de proppen kwam dat nodig was om dat te laten gebeuren. Twee dagen geleden hadden ze mobiele nummers uitgewisseld. En God zegene haar, ongeveer dertig seconden nadat hij de verbinding met Mootje had verbroken, belde ze hem. Dit was trouwens de manier waarop die klootzak de telefoon opnam:

Brandon: Kom maar op.

(Echt waar. En toch bleven mensen hem bellen.)

Dominique: Hé.

Brandon; O, hé. Shit. Hé! Ben je ergens?

Dominique: Straks wel.

Brandon: Nou, kom hier.

Dominique: Je vergeet wat we hebben geskyped. Ik zou daar in die flat nog niet met je naar bed willen, al had ik een astronautenpak aan.

Brandon: Dus je denkt er eindelijk over om met me naar bed te gaan. Ik heb nog nooit een hoer ontmoet die zelf bepaalde met wie ze het deed.

Dominique: Heb je er ooit een ontmoet die er zo uitzag als ik?

Brandon: Nee, en jij bent ongeveer zo oud als mijn moeder. En toch. Shit. Je bent heter dan alles wat ik...

Dominique: Wat lief. En even voor alle duidelijkheid: ik ben geen hoer. Ik ben vleselijk dienstverleenster.

Brandon: Ik weet niet eens wat dat betekent.

Dominique: Dat verbaast me helemaal niet. Nou, ga maar een obligatie of een cheque verzilveren of wat je ook moet doen, en kom naar me toe.

Brandon: Wanneer?

Dominique: Nu.

Brandon: Nu nu?

Dominique: Nu nu. Ik ben vanmiddag in de stad, alleen vanmiddag. Ik ga niet naar een hotel, dus zorg jij maar voor een betere plaats, en ik wacht niet lang.

Brandon: En als het een heel mooi hotel is?

Dominique: Ik hang nu op.

Brandon: Jij hangt...

Ze hing op.

Brandon vloekte. Hij gooide zijn afstandsbediening tegen een muur. Hij schopte ergens tegen. Hij zei: 'De enige veel te dure hoer die je ooit zult tegenkomen? Weet je wat, mootje? Je kunt er wel tien van dat type kopen. Plus nog wat pijpwerk. Je gaat gewoon naar Las Vegas.'

Ja, hij noemde zichzelf echt 'mootje'.

De telefoon ging. Blijkbaar had hij hem tegelijk met de afstandsbediening weggesmeten, want de ringtone klonk ver weg en ik hoorde hem vlug door de kamer lopen om op te nemen. Toen hij bij de telefoon was aangekomen, was de ringtone al opgehouden.

'*Fuck!*' Het was een harde kreet. Als mijn raampje open was geweest, had ik het vanuit de auto kunnen horen.

Na nog eens dertig seconden begon hij te bidden.

'Hoor nou, mootje, ik weet dat ik shit heb geflikt, maar ik beloof je... Wil je haar nog een keer laten bellen? Dan ga ik naar de kerk en mieter ik een smak poen in zo'n mandje. En dan ga ik me beter gedragen. Laat haar alleen nou terugbellen, mootje.'

Ja, hij noemde God echt 'mootje'.

Twee keer.

Zijn ringtone was nog maar amper aan de eerste oprisping begonnen toen hij zijn telefoon al openklapte. 'Ja?'

'Je krijgt maar één kans.'

'Dat weet ik.'

'Geef me een adres.'

'Shit. Ik...'

'Oké, ik wacht...'

'773 Marlborough Street, tussen Dartmouth en Exeter.'

'Welke unit?'

'Geen unit. Het hele huis is van mij.'

'Ik ben er over anderhalf uur.'

'Ik kan hier zo gauw geen taxi krijgen, en straks is het spitsuur.'

'Leer dan vliegen. Tot over precies anderhalf uur. Een minuut te laat en ik ben weg.'

De auto was een 2009 Aston Martin DB9. Nieuwprijs tweehonderdduizend dollar. Toen Brandon hem twee huizen verder uit de garage haalde, streepte ik hem af op de lijst die ik

naast me had liggen. Ik maakte ook vijf foto's van hem terwijl hij erin zat te wachten tot een gaatje in de verkeersstroom hem de kans gaf de straat op te rijden.

Hij trapte op het gaspedaal alsof hij aan een expeditie naar de Melkweg begon, en ik nam niet eens de moeite hem te achtervolgen. Zoals hij door het verkeer zigzagde, zou zelfs iemand met het verstand van een broodje bal, dus iemand als Brandon, mij in de gaten krijgen als ik achter hem aan ging. Ik hoefde hem ook niet te volgen, want ik wist precies waar hij heen ging en ik wist een kortere weg.

Hij kwam een uur en negenentwintig minuten na het telefoontje aan. Hij rende de trap op en stak een sleutel in het slot, en ik legde dat op film vast. Hij rende de binnentrap op en ik ging achter hem aan naar binnen. Ik volgde hem op ongeveer vijf meter afstand, maar hij was zo opgewonden dat het ruim twee minuten duurde voordat hij me opmerkte. Toen hij in de keuken op de eerste verdieping de koelkast openmaakte, draaide hij zich om terwijl ik nog een paar foto's maakte. Van schrik liet hij zich tegen het hoge raam achter hem zakken.

'Wie ben jij nou weer?'

'Dat doet er niet toe,' zei ik.

'Ben je een paparazzo?'

'Wat zouden paparazzi bij jou te zoeken hebben?' Ik maakte nog een paar foto's.

Hij leunde achterover om eens goed naar me te kijken. Eerst was hij bang geweest voor de vreemde die opeens in zijn keuken stond, maar nu was hij de dreiging aan het analyseren. 'Jij bent niet zo groot.' Hij hield zijn surfershoofd schuin. 'Ik trap jou er zo uit.'

'Ik ben niet zo groot,' beaamde ik, 'maar je kunt mij echt nergens uit trappen.' Ik liet mijn camera zakken. 'Serieus. Kijk maar in mijn ogen.'

Hij deed het.

'Weet je wat ik bedoel?'

Hij knikte vaag.

Ik hing mijn camera aan mijn schouder en wuifde even naar hem. ‘Ik ga toch al weg. Dus, hé, een prettige dag verder, en probeer nou niet nog meer mensen in coma te rijden.’

‘Wat ga je met die foto’s doen?’

Ik sprak de woorden uit die mijn hart braken. ‘Eigenlijk niets.’

Hij keek verward, wat voor hem bepaald niet ongewoon was. ‘Jij werkt voor de familie Mayles, is het niet?’

Mijn hart brak nog een klein beetje meer. ‘Nee.’ Ik zuchtte. ‘Ik werk voor Duhamel-Standiford.’

‘Een advocatenkantoor?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Beveiliging. Onderzoeken.’

Hij staaarde me weer aan, zijn mond open, zijn ogen half dichtgeknepen.

‘Je ouders hebben ons ingehuurd, dombo. Ze dachten dat je uiteindelijk wel iets debiels zou doen, want, tja, je bent nu eenmaal een debiel, Brandon. Na dit incidentje van vandaag weten ze dat ze zich terecht zorgen maakten.’

‘Ik ben geen debiel,’ zei hij. ‘Ik heb op de BC gezeten.’

In plaats van wel tien dingen die ik zou kunnen zeggen ging er een rilling van vermoeidheid door me heen.

Dit was tegenwoordig mijn leven. Dit.

Ik liep de keuken uit. ‘Veel succes, Brandon.’ Halverwege de trap bleef ik staan. ‘O ja, Dominique komt niet.’ Ik draaide me om naar de bovenkant van de trap en leunde met mijn elleboog op de leuning. ‘En, o ja, ze heet geen Dominique.’

Zijn teenslippers maakten een soppig smakgeluid toen hij over de vloerplanken liep en boven me in de deuropening verscheen. ‘Hoe weet je dat?’

‘Omdat ze voor mij werkt, lullo.’